

הספינה אוריוניה בלגונה של אילת מישראל להודו. לאוסטרליה ובחזרה

ביוני 1985 הגיע להנהלת המועדון מידע לפיו מתכוונים המפל ואנשי ציונות להתקפל עם הספינה ולהפליג להודו. אולם להנהלת המועדון לא היו ראיות של ממש. כדי למנוע את בריחתה מאילת, פנתה הנהלת המועדון לבית המישפט המחוזי בכארישבע וקיבלה היתר, לפיה היא רשאית להעלות על הספינה נציג מטעמה. שישייה בה כל שעות היממה.

לטיולים יומיים, מהמרניה האילתית. כעבור שלושה חודשים החלו להגיע אלינו ידיעות על הפרה בוטה של תנאי החוזה, וכן סיפורים המטילים ספק ביושרו של המפל, מספר בן-זאב. המפל מכר טיולים לכל ריכפין, סירב לתת עדיפות ראשונה להפלגה לאורחי ישראל, שילשל הכנסות לכיסו הפרטי, וכעבור חודשים החליט לנתק מגע עם מנהלי המועדון.

המפל, לעומת זאת, החל בחיפושים אחר משקיע חרש, לאחר שהבחין שהד פיקוח מצד המועדון נהפך להיות צמוד מדי.

קללה והתעלפות. יום אחר, כמי הלך ישיבת עבודה בין המפל ליוסי רהט, אישי הפירסום של הספינה. הת' לונג המפל על היחסים העכורים בינו לבין לואיס וסיפר על רצונו לפרוש מהשותפות. רהט, מבלי להיכנס לפרטי הסכסוך בין השניים, הסכים לרכוש את הספינה, בתנאי שלואיס יסיר את השיעבוד מעל הספינה.

הפרקליט אלדן אקר, נציג המש' קיעים החדשים: "תחילה חתמנו עם המפל על הסכם תפעול, לפני חתימת החוזה, מתוך החשש שלאחר העברת הבעלות לידי המשקיעים החדשים יסרב המפל להפעיל את הספינה". לאחר ביצוע רכישת הספינה עליידי רהט ועוד שני שותפים, היא חזרה לשוט במימי ים סוף, אולם הפעם באופן עצמאי וללא פיקוח כלשהו.

"אך לבסוף ההיסטוריה חזרה על עצמה", מספר עורך הדין אקר, "כמי רוצת החדשים הגיעו אלינו שמועות על תיפועל כושל מצד המפל. בעלר המניות לא היו מרוצים מאופן התיפועל, והסיפורים ששמענו מהבעלים הקודמים החלו אטיאט להתאמת."

כדי לפנות את המפל מהספינה, פנו המשקיעים החדשים לבית המישפט והוציאו צו לתפיסת הספינה.

המפל, שהגיעה אליו הידיעה כי המשקיעים החדשים קיבלו צו המורה לאנשיהצוות לפנות את הספינה בתוך יממה, החליט לפעול מהר ולהרים עוגן. לפני כן דאג, בעזרת אנשיהצוות, לרוקן את תכולת הווילה, אותה שכרו כמרכז העיר מתושב מקומי.

ליגאל אילון, שכנו במרניה, שראה כיצד המפל ואנשיהצוות מעמיסים תגור, מקרר והיטים, סיפר המפל: "אנחנו נוסעים לחמישה ימי חופשת מולדת", השכן בלע את הפתיון.

כלילה שכין 29 ל-30 באוגוסט 1985, כשהגיע עורך הדין אקר ובידו צורתפיסה, הסתבר כי אחר את המר עד. המפל והספינה על אנשיה כבר הסתלקו.

חמישה חודשים לאחר בריחתה הגיעה הידיעה הראשונה, לפיה עוגנת (המשך בעמוד 32) העולם הזה 2584

למרניה באילת, אחרי מסע ארוך ומפרך ברחביהעולם. מפעליה נכלאו ככלא אוסדורף במלבורן, אוסטרליה, וממתנים שהן בהחלט בית המישפט הפרדאלי, הרן בבקשת ההסגרה שה גישה נגדם מישרתישראל, לפיה חשודים יורי המפל וכנו בגניבת הס' פינה.

מדרוח מאיר סויסה:

כשהסתיימה בנייתו של מועדון הספורט היים האדום בחזית מלון המלך שלמה באילת, החליטו בעלי המועדון, גדי כן-זאב ודייוויד לואיס, לרכוש ספינת-נוסעים שתשרת את אורחי מלונות רשת ישראל באילת. לגדי כן-זאב נודע באמצעות סוכן נסיעות אנגלי, המפעיל טיסות-שכר לאילת, על ספינת נוסעים ייחודית שהוצעה למכירה במחיר נמוך בנמל פורטסמות בדרום אנגליה.

לאחר שהספינה עברה בדיקות טכ' ניות מוקדקות ונמצאה מתאימה, נוצר הקשר הראשון עם יורי המפל, שהציג עצמו כבעל הספינה. בהסכם הרכישה, שנחתם בין המועדון להמפל, סוכם כי מועדון-הספורט ישקיע את כל הכספים הדרושים לשיפוצה של הספינה והעברתה ארצה. בתמורה התחייבה הנהלת-המועדון לתת להמפל זיכיון-תפעול בלעדי באילת, ואפשי רות — בתום כמה שנות תפעול — לרכוש את הספינה בחזרה מלואיס, במחיר הקרן.

במרס 1985 הגיעה הספינה לאילת, כשעל סיפונה יורי המפל ו-14 אנשי צוות, שהציגו עצמם לפני הנהלת המועדון כיהודים המתכוונים לברוק אפשרות עליה. המפל החל להפעיל את הספינה

והדחפור, ומאו מתגורר גם הוא באוהל. בשבת האחרונה חזרה דלקת-היראות והחמירה. לדברי המישפחה, הציגו להם נציג גי העיריה להשתכן בדירה שכורה, למשך שנה, על חשבון העיריה. "ומה יהיה אחרי שנה?" שואלת סר' עאר, "לאן נלך?"

"אם רק נוזו מכאן", ממשך איסמא' עיל, "יבואו בולדוורים, יישרו את השטח ויבנו כאן עוד שוכן ואולי אפילו וילות, כמו שעשו בכל הסביבה, ואנחנו נישאר כלי כלום. אנחנו לא נוזו מהאוהל עד שלא נקבל על פתק שומתר לנו לבנות כאן בית חדש". בעירייה אין מוכנים לתת פתק. דובר עיריית תל-אביב אישר את העובדות העיקריות, לא הגיב לטענה שהבית נהרס למרות שהצו הוצא להריסת קיר בלבד, והציג למישפחה לקנות רירה מחברת חלמיש.

בינתיים יושבים רייה-האוהל סביב כיירים שקיבלו משכנים, ומחממים מעליהם את כפות-הידיים. האוהל הנקוב, גם הוא מתנת שכנים, חדרי לגשם, והתינוק מרואן משתעל ללא הרף ומשמיע חירחורים מנשרייע.

אילת

מסע בינלאומי

בומר, שהתחזה ליהודי, הסתלק עם ספינה מהמרניה של אילת. בימים אלה שבה הספינה ארצה לא מזמן שבה הספינה אוריוניה

(המשך מעמוד 28) טט וקיבל צרמניעה. ככל רגע הוא עומד לחזור ובידו הצו. מדרוחת רחל אבנרי:

הצו שבדי הפקחים היה להריסת קיר-לבנים, שבנתה המישפחה בימים האחרונים, אחרי שהחליטו כי אין הם יכולים עוד לגור בבית פרוץ ומתפורר שקירותיו רטובים. בעיריה הבחינו מייד בעבירה וצו הריסה תוך 48 שעות נמצא כבוקר על קיר הבית.

הפקחים סירבו לשמוע להפצרות, הורו להפעיל את הדחפור. אחרי כמה דקות, כשהופיע איסמאעיל והראה את צרמניעה, זה היה כבר מאוחר מדי. במקום שבו עמד ביתו הוא מצא תל-חורבות. הוורסים, מתוך דבקות מיר-חדת-מינה במשימתם, הרסו לא רק את הקיר שבמחלוקת, אלא את המיכנה כולו.

בניגוד לבתים רבים אחרים ביפו הערבית, כאלה שנהרסו וכאלה העומי רים עדיין על תילם, ביתה של מישי פחת רכאח היה רשום על שמם כי מירשם-המקרקעין. אבי המישפחה וגם אביו נולדו בבית זה, שאותו בנה הסב כמו ידיו.

חירחור. קעת מתגוררת המישי פחה בתוך אוהל הניצב על ההריסות: סועאר, איסמאעיל, אמו הישישה ויל-ריהם — בני 7, 9, 10, 14 ותינוק בן שלושה חודשים.

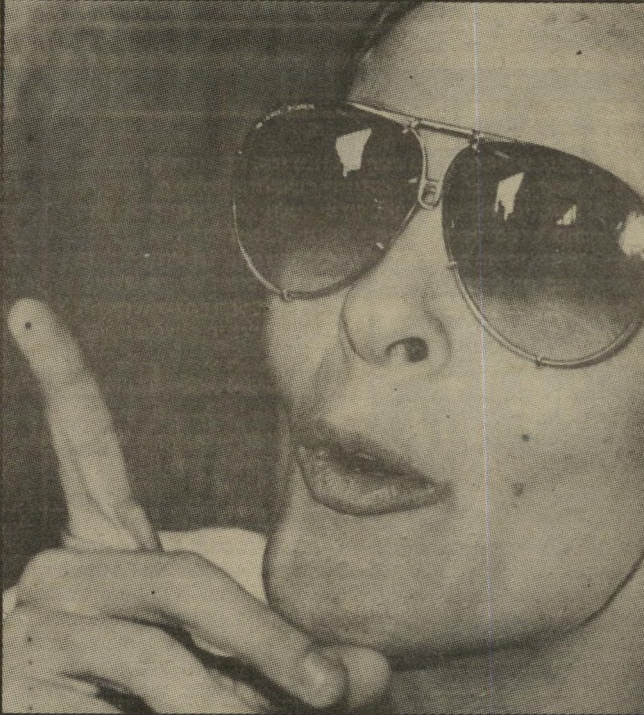
מרואן התינוק, אושפו לא מזמן בבית-החולים וולפסון, כשל התכור צויות מחמת הקור וסימנים ראשונים של דלקת-ריאות. יומיים אחרי שהשי תחרר מבית-החולים, הופיעו הפקחים

הלונצח תחיה יערי?

השלוכותיו כפרקים השונים של סיפורו, בתוך סוף שבוע אחד. כדי להקל על המלאכה, כתב את הפרק במחשב שבביתו, ועידכן אותו במהירות. הספר מגלה מיסמכים שלא פורסמו במלואם בעת המישפט, ומצליח גם להוסיף כמה פרטים שנעלמו מעיניהם ההוקרות של העיתונאים הרכים ש' עסקו בפרשה. אבל בגלל מהירות הכתיבה של הספר נותרו בו שגיאות דפוס רבות, והמחבר לא ניסה כמובן להיכנס יותר לעומקה של הפרשה. מי שמעוניין לעשות לעצמו סדר בכל פרטי המישפט המסוכן, יוכל להיעזר בספר ויידע כמעט כל פרט

עד הרגע האחרון שמר העיתונאי בסוד כמס את עליין הספר. הוא חשש מאוד פן יקדימו אחר, למשל חוקר המישפחה מישראל, שהוצייר כי הוא עומד לכתוב ספר על הפרשה. שטרסמן חשש פן הספר הראשון יגזול את השוק ויגרום לרוזיה, ואם סיפרו ייצא שני, לא יהיו לו קוראים רבים. הוא גם רצה להבטיח לעצמו את שם הספר שבחר: המערוך. "זה שם טוב", הוא אומר בחיוך.

היה קשה לכתוב ספר שלם לפני סיום המישפט. ככל זאת, היה הספר מוכן שבועיים לפני מתן פסק-הדין. שטרסמן חיכה לפסק-הדין והוסיף את

הדוה יערי המרל הראשון קבע: זה לא מעניין!

"המערוך", ספר על מישפט יערי-גרנות — האם יעניין את הציבור?

ממנו. אבל מי שירצה לדעת יותר על ריקען של שתי הנאשמות, על הצומק הפסיכולוגי של הקשר ביניהן ודרכן אל הפשע — לא ימצא זאת בספר.

חלק גדול מהספר מוקדש לאספקט העיתונאי של הפרשה, להתנהגותם של העיתונאים ועורכי-ההעיתונים. שטרסמן מן מנתח את עקרונות חופש-ההעיתונות וצינעת-הפרט, ואת ההתנגשות ביניהם בפרשת יערי.

"ראיתי רראמה חברתית אדירה ורי ציתי לכתוב עליה", אומר שטרסמן. מייד עם מצערן של השתיים פנה למל' נודע והציג לו את הספר. אולם מו"ל זה סירב, ואמר שלא יהיה בו עניין. המו"ל השני, הוצאה לאור כי נרת קפץ על המציאה.

"כמה ספרים אתה מצפה למכור?" שאלתי את המחבר, והוא ענה: "המוון"

סופר שטרסמן בשורה השנית

נות למוצעת-העיתונות נגד עיתונאים שציטטו את אשתו כאילו אמרה: "גרי הצתי אותה פעמיים" — אימרה שהתי בררה ככלת-ינבונה. העיתונים התנצלו על מילים אלה, ושטרסמן שואל כמכט לאחור האם היתה הצדקה למהומה הרבה שהקים יערי על מיספר מילים, כאשר השתיים הורשעו בסופו של דבר בריצח בדריסה.

דראמה אדירה

מפתיחת המישפט ישב שטרסמן מרותק לכיסאו בשורה השניה באולם, עד לגור-הדין. הוא אומנם לא ריווח לעיתונו על הפרשה, ואת עשתה ככתבת כתייהמישפט של מעריב, איה אורנשטיין. אבל שטרסמן רשם לעצמו הערות והתרשמויות.

בריאל שטרסמן, עיתונאי ותיק והאומבורסמן של מעריב. עשה ימים כלילות כדי להיות הראשון שיפרסם ספר על פרשת רצח מלה מלבסקי, והוא הצליח. השאלה המסק' רנת ביותר שנותרה היא, האם עדיין מעוניין הציבור בפרשה ובהחיינו של שתי הגיבורות הראשיות, חוזה יערי ואביבה גרנות, או שמא מתה הפרשה עם גוריהן. הצלחת סיפורו של שטרסמן תיתן תשובה לשאלה.

כאומבורסמן של עיתונו, החל שטרסמן מתעניין בפרשה דווקא מיהצד האתי שלה. כאשר התלה מיתקפת התיקשורת על גיבורי הפרשה, נטען שעיתונים מסוימים עברו עבירות אתיות שונות. אהוד יערי, בעלה של הנאשמת מיספר 2 בפרשה, אף הגיש כמה תלר